

[Sterup]

regler for aflivning af et tilskadekommet eller sygt dyr er klarere, enklere og langt mere dyrevenlige.

Regeringens forslag om oprettelse af et dyreetisk råd som et rådgivende organ under Justitsministeriet vil være et væsentligt led i bestræbelserne for grundigt at følge udviklingen på dyreværnsområdet og forbedre dyrenes forhold, også efter vedtagelsen af en ny dyreværnslov.

Den konservative folketingsgruppe støtter varmt justitsministerens ønske om at styrke dyreværnsorganisationernes indflydelse på lovgivningen gennem den foreslåede bestemmelse om, at disse organisationer skal have ret til at udtale sig, inden der fastsættes administrative regler.

Det Konservative Folkeparti støtter regeringens lovforslag som grundlag for en hurtig og forhåbentlig effektiv udvalgsbehandling.

Leif Hermann (SF):

Justitsministeren henviste i sine indledende bemærkninger til, at man i hvert fald med hans eget forslag nu fik en moderne og tidssvarende dyreværnslov. Det moderne og tidssvarende, når man taler om dyrene, er jo nok at lægge mærke til, hvilke følelser mennesker er i stand til at vise, hvilke værdier vi er i stand til at få frem, når vi ser på forholdet mellem mennesker og dyr. Det er meget få historier i aviserne, der fremkalder så mange læserreaktioner, som når der er tale om dyr. Hvad enten det er dyr – som vi har set det i en tragisk situation for nylig – der, om jeg så må sige, har forgrebet sig på et barn, eller det er – det er desværre alt for hyppigt, det sker – mennesker, der mishandler dyr.

Når vi har læst disse historier i aviserne, bliver de hyppigt fulgt op af talrige læserbreve. Det er vist ikke nogen hemmelighed, at der bag disse læserbreve ligger talrige andre, som ikke er blevet bragt.

Man skulle egentlig tro, når ministeren siger, at han nu har lavet en moderne og tidssvarende dyreværnslov, at denne problemstilling – den dybe respekt og den dybe kærlighed, som mange mennesker har til de levende væsner, som dyr er – så afspejlede sig klart og konkret i ministerens lovforslag. Det er ikke tilfældet.

I det store og hele er der tale om, at lovforslaget giver ministeren en bemyndigelse til at fastsætte alle de regler, der er afgørende og centra-

le i behandlingen af dyr, navnlig regler vedrørende behandlingen af dyr erhvervsmæssigt set, så ministeren kan sidde og ordne det, om jeg så må sige, for lukkede døre sammen med sin landbrugsministerkollega, eksempelvis.

Det synes jeg ret beset ikke ministeren kan være bekendt. Den udvikling, der er tale om inden for det dyreetiske problemfelt inden for landbruget, har jo været i gang i lang tid. Jeg erindrer – jeg tror, det var for halvandet år siden på et stort landbrugsmøde i Herning – at en socialdemokratisk politiker nævnte problemet med sobindsler. Det afstedkom rasende udladninger fra ganske mange af de tilstedeværende landbrugere. Jeg tror, at opfattelsen af det problem er anderledes i dag.

Hvorfor tør ministeren ikke gå foran og sige, at dansk politik er sådan og sådan, som f.eks. den meget lempelige ordning, Socialistisk Folkeparti har foreslået, med en afviklingsordning inden for 10 år? Hvorfor tør ministeren ikke gå ned i EF og sige: Vi fra dansk side mener, at sådan og sådan bør reglerne være? Det tør vi faktisk i en lang række andre situationer, når det gælder De Europæiske Fællesskaber. Ja, vi finder oven i købet, at det er af værdi, at Danmark præciserer sin holdning for at få indflydelse på det resultat, som bliver slutfasen i EF. Af en eller anden ejendommelig grund, når det drejer sig om det her, skal vi ikke gøre noget, fordi vi så truer konkurrenceevnen. Jeg er overbevist om, at hvis den filosofi blev lagt til grund for alt, hvad vi foretog os herinde, ville Danmarks konkurrenceevne generelt blive svækket. Et godt eksempel på, at dette argument ikke duede til noget, var såmænd den vandmiljøplan, Folketinget lavede i 1987. Dengang fik vi at vide, at vi ville få svækket konkurrenceevnen, bl.a. i forhold til Holland. I dag rejser landbrugsledere rundt og fortæller, at det var godt, man gjorde det dengang, for nu får hollænderne et forbandet stort problem, fordi de skal lave det samme.

Princippet om at lægge sig fast på nogle præcise normer er altså ikke et princip, som man, om jeg så må sige, skal reservere til nogle særlige områder. Det er et princip, der kan gælde overalt. Det kan selvfølgelig også gælde i dyreværnsproblematikken.

Men ministeren har, altså valgt den bløde mellemvare, der hedder: Lidt principielle knæbøjninger hist og her plus en lang række be-